

Решение № 545 от 28.12.2012 г. на ВКС по н. д. № 1860/2012 г., III н. о., НК, докладчик председателят Вероника Имова

чл. 210, ал. 1, т. 2 във вр. с
чл. 209, ал. 1 НК

Производство пред ВКС е по реда на чл. 420, ал. 2, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК и е образувано по искане на осъдената С. П. М., чрез защитата ѝ - адвокат С. Д. от АК гр. Разград, за възобновяване на наказателно дело № 152/2012 г. на Окръжен съд - гр. Разград, с решение № 56/21.06.12 г. по което е оставена в сила присъда № 215/20.04.2012 г. по нохд. № 857/2011 г. на Районен съд.

С присъдата подсъдимата С. П. М. е призната за виновна в това, че на 23.04.2007 г. в гр. Разград, след предварителен сговор със С. Ю. М. и Г. И. М., с цел да набави за себе си имотна облага е възбудила у Д. Р. Д. от гр. Разград заблуждение, че е сключила договор за лизинг на телевизор "Шарп" и с това му е причинила имотна вреда в размер на 200 лв., поради което и на основание чл. 210, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 209, ал. 1 НК, е осъдена на една година лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване наказанието, в затворническо общежитие от закрит тип. Със същата присъда РРС съгл. чл. 68, ал. 1 НК е постановил осъдената М. да изтърпи и наказанието по НОХД № 320/2004 г. на РРС в размер на една година и девет месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване в затворническо общежитие от закрит тип.

В искането за възобновяване се изтъква основаниято по чл. 422, ал. 1, т. 5, във вр. с допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. т. 1, 2 и 3 НПК. Претендира се отмяна на въззивното решение и оправдаване на М. по обвинението за инкриминираното деяние или връщане на делото за ново разглеждане на първостепенния съд. Алтернативно се иска намаляване размера на наложеното наказание - приложение на чл. 55 НК и определяне на наказание, към минимума на предвидената в закона санкция.

Осъдената С. М. не се явява в съдебно заседание пред ВКС, редовно призована. За нея се явяват адвокат С. Д. /преупълномощен от адв. С./ и адвокат Е. В., редовно упълномощени от молителката.

Защитата поддържа доводите в искането като акцентира на следното: липсата на предварителен сговор между М. и другите две съподсъдими за извършване на деянието по чл. 209 НК; недопустимо решаване на делото със споразумение между РРП и другите две съподсъдими на М., при положение че срещу нея производството е било задочно и тя не е изразила съгласие за приключването му със споразумение; наказанието не е съобразено с данните за многобройните смекчаващи вината на М. обстоятелства.

Прокурорът от ВКП намира искането за неоснователно, поради което предлага да бъде оставено без уважение.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на материалите по делото, намери следното:

Искането е ДОПУСТИМО, тъй като е направено в законоустановения по чл. 421, ал. 1 НПК срок и е насочено срещу съдебен акт, който не подлежи на касационен контрол и затова не е проверяван по този ред.

Разгледано по същество е НЕОСНОВАТЕЛНО.

В искането се оспорва авторството на деянието от осъдената, както и че от данните по делото не следва правната квалификация за наличие на предварителен сговор за извършване на деянието по чл. 210, ал. 1, т. 2 вр. чл. 209, ал. 1 НК. Тези доводи не могат да бъдат споделени.

Приетите за установени фактически констатации, въз основа на събраните и проверени по реда на НПК доказателствени средства и доказателства са получили правилна правна оценка. Установено е авторството на деянието от осъдената С. М., както и квалифицираното ѝ съучастие с другите две съподсъдими С. Ю. М. и Г. И. М. Верни са изводите на инстанционните съдилища, че и трите са действали при общ, предварително постигнат помежду им пряк умисъл за осъществяване на изпълнителното деяние съгласно обвинението. В тази връзка изводите за наличието на признаците по чл. 93, т. 12 НК са правилни. Изводите на съдилищата за формирането на общ умисъл между осъдената и другите две съподсъдими са в резултат на анализа на приетите за установени фактически обстоятелства за наличието на общ дълг и на трите спрямо свидетеля Д., който претендирал връщането му от съподсъдимите. По делото е установено, че и трите едновременно са се явявали и присъствали на срещите със свид. Д. като заедно са уговаряли с него начина на връщането на сумата, при предварителното съзнаване и от трите, че обективно не са имали възможност за това. Установеното от доказателствените източници поведение на осъдената С. М. е, че в присъствието на другите две съподсъдими е инициирала и е водила разговора със свид. Д., пред който е създавала невярна представа, че едната от тях - осъдената Г. М., ще сключи лизингов договор за покупка на телевизор, който ще му бъде предоставен от тях в знак на изпълнението на задължението си към него. Именно осъдената С. М. е заявила пред свид. Д. Д., в присъствието на другите две съподсъдими, че ще получи телевизора, чрез която сделка ще погасят задължението си. В същото време С. М., С. М. и Г. М. са били безработни и не са имали нито възможност, нито намерение да изпълнят уговореното, които обстоятелства обстойно и аргументирано са анализирани от съдилищата в подкрепа на изводите за съставомерност на деянието им под признаците на престъплението измама по чл. 209, ал. 1 НК. С предлагането на свидетеля да им даде сумата от 200 лева, като първа вноска по договор за лизинг, който едната от тях - Г. М. "щяла да сключи с фирма - продавач", са съзнавали, че искат само да създадат невярна представа в съзнанието му за такава сделка. Установена е и специалната цел намерението за облагодетелстване чрез получаването на тази сума, поради първоначалната липса на каквото и да било намерение за изпълнение на уговореното и на практика - непредприемането на каквото и да е действия в тази посока от осъдените. Съдилищата са формирали констатациите си и на базата на анализа на показанията на разпитаните като свидетелки по реда на чл. 118, ал. 1, т. 1 НПК. С. М. и Г. М. и от показанията на свид. Д. Не е спорно по делото, че с тази представя свидетелят е дал процесната сума на осъдената Г. М. С това действие деянието е довършено и са настъпили съставомерните последици по чл. 209, ал. 1 НК. Изводите за квалифицирано съучастие на подс. С. М. с другите две осъдени нейни съучастнички са правилни и поради това не е нарушен законът. Установено е, че решението за извършване на деянието е взето и от трите осъдени, преди самото му изпълнение. Неоснователно е възражението на защитата за несъставомерност на деянието на осъдената С. М., тъй като тя не била участвала при получаването на паричната сума - имотната облага, а това е сторила съучастничката ѝ, осъдената Г. М. Настоящият състав споделя доводите на въззивната инстанция в тази насока. При съучастието под формата на съизвършителство, при общност на умисъла, както е в случая, изпълнението на деянието е общ акт, независимо, че не всеки от дейците е възможно да участва във всеки от елементите на изпълнението му, достатъчно е да има съзнанието за общите действия на всеки от тях в самото му извършване. Поради това, правилни са изводите на съдебните инстанции, че независимо, че сумата предмет на измамата е предадена от пострадалия на едната от трите съучастнички, в изпълнението ѝ са участвали и останалите от тях и деянието е довършено и за трите. Правно ирелевантно за отговорността за авторството на деянието от подс. С. М. е последващото поведение на съизвършителката на деянието Г. М., за която е установено, включително и от показанията ѝ като свидетел, че е избягала с получената сума и се е укрила от останалите.

При разглеждане на делото не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да налагат основание за възобновяване на делото. Одобреното от РРС споразумение има последиците на влязъл в сила съдебен акт, със силата на присъда, който е съобразен ведно с всички останали доказателствени източници по делото. Предложеното на съда от представителя на РРП и защитата на подсъдимите С. М. и Г. М. споразумение за решаване на делото по реда на Глава 29 НПК е предопределило правните и фактически рамки на обвинението срещу тях. Съдът е упражнил правомощието си по чл. 382, ал. 7 НПК, като го е одобрил с определение от 8.03.2012 г., след преценка за наличие на положителните отговори от подсъдимите на въпросите по чл. 382, ал. 4 от НПК на основаната на събраните в досъдебното производство доказателствени източници. Неоснователно се оспорва от защитата на осъдената приключването на делото със споразумение само по отношение на две от съподсъдимите, при условията на отсъствието на в същия съдебен процес на съподсъдимата С. М., спрямо която производството законосъобразно е проведено по реда на задочното производство по чл. 269, ал. 3, т. 4, б. "а" НПК.

Законът е достатъчно ясен и категоричен, че когато производството е срещу няколко лица или за няколко престъпления, споразумение може да бъде постигнато за някои от лицата или за някои от престъпленията /чл. 381, ал. 7 НПК/. Първостепенният съд е изпълнил задължението си по чл. 384, ал. 3 НПК да одобри споразумението само по отношение на двете от подсъдимите след като е получил недвусмислено и ясно съгласието за това от всички страни, включително и от упълномощеният защитник. Те са били категорични във волеизявлението си, че въпреки отсъствието на подсъдимата С. М., дават съгласието си производството да приключи със споразумение и делото да бъде прекратено само по отношение на останалите подсъдими, участващи лично в процеса.

Видно от съдържанието на протокола от с. з. на 8.03.2012 г. по нохд. № 857/12 г. на Разградския РС, адвокат Д., който е упълномощен защитник на подс. С. М., е дал съгласието си за сключване на споразумение между РРП и защитата на другите две съподсъдими на С. М. Следователно, направеното възражение за ограничаване правата на осъдената е неоснователно и тя не е била лишена от справедлив процес.

Индивидуализацията на наказанието на осъдената С. М. е правилна. Основателно е приложена нормата на чл. 54 НК, а не правилата по чл. 55 НК. Липсват предпоставките за многобройност или изключителност на смекчаващите вината обстоятелства. Правилно е отчетен превесът на смекчаващите отговорността обстоятелства: връщането на предмета на измамата, невисоката му стойност, продължителността на наказателното преследване извън разумния срок. Обремененото съдебно минало на осъдената сочи, че тя не е била повлияна от предупредилото и възпиращо действие на целите на предходно налаганите ѝ наказания. Вън от това, съдилищата основателно са отчели и по-високият принос на осъдената С. М. при извършването на деянието като негов инициатор и основен изпълнител. Напълно формално следва да се отрече и възможността за прилагане на института на чл. 66 НК, при установените факти относно съдимостта на М. Нещо повече, престъплението е извършено в изпитателния срок на осъждането по НОХД № 320/2004 г. на РРС, поради което законосъобразно е приложен и чл. 68, ал. 1 НК.

Предвид тези мотиви и на основание чл. 425 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за възобновяване на наказателното производство по внохд № 152/2012 г. по описа на Окръжен съд - гр. Разград и по нохд. № 857/2011 г. на Районен съд, както и за отмяна на постановените по тях решение № 56/21.06.12 г. и присъда № 215/20.04.2012 г., като неоснователно.

Решението не подлежи на обжалване.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Допълнителна информация за Дело № 1860/2012 г. по описа на Ш н. о. на ВКС - виж тук
- Образувано във връзка с Дело № 152/2012 г. на Окръжен съд - Разград - виж Решение от 21.06.2012 г. на ОС - Разград по в. н. о. х. д. № 152/2012 г.